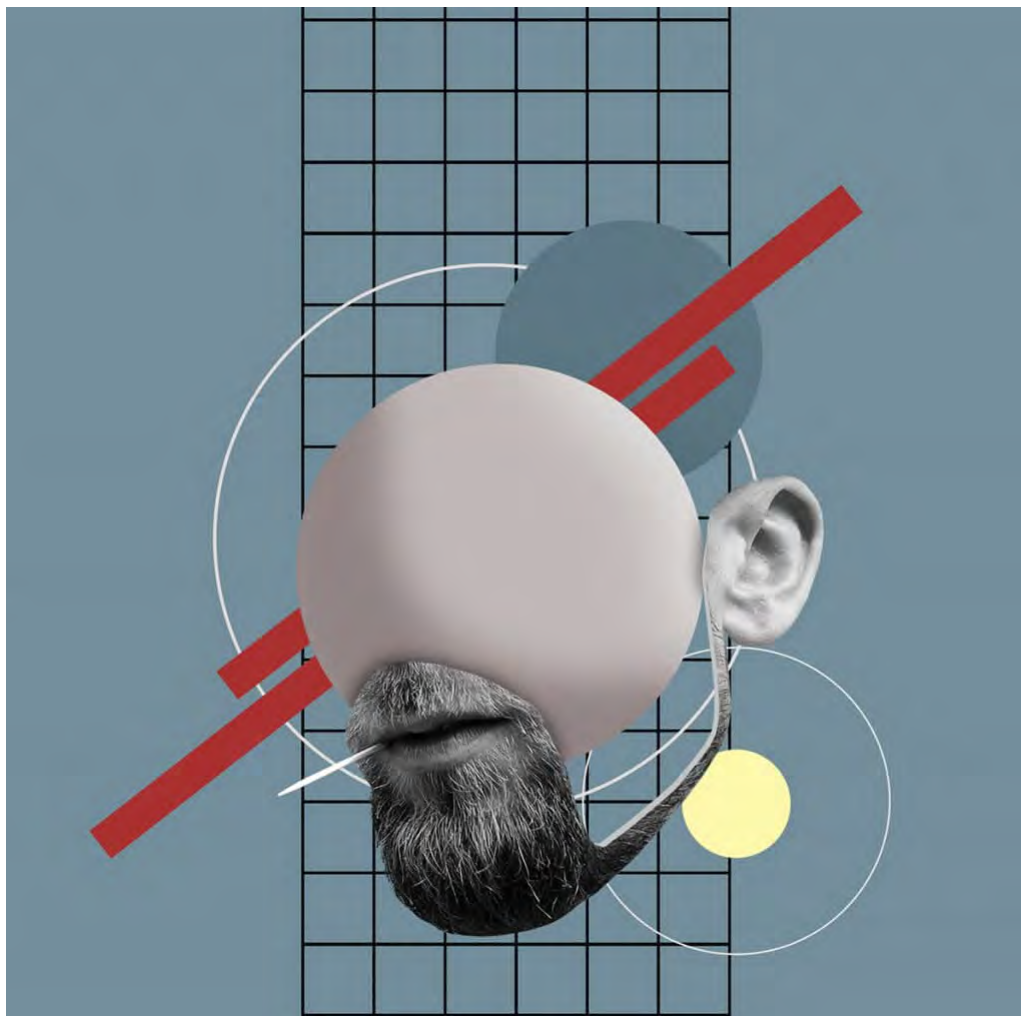


Handi Péter

# JANUS-ARC, GÖZBEN

[A VILÁGHÁBORÚ KÜSZÖBÉN – REGÉNYFOLYAM 11.]

2020-02-01 | A VILÁGHÁBORÚ KÜSZÖBÉN, REGÉNYFOLYAM



– Valamit elbasztunk – morogta Sakurai az ügyeletesnek, amint behajtott a maga mögött az ajtót. A csak fél arcán szakállt viselő fővegyész feltekintett. Ez az ember maga volt a kétarcúság. Előtte bugyborékolta valami egy lombikban. A férfi fél arcán a mennyek nyugalma ömlött el, a másik felét a riadalom szürkítette, ráncai rángatóztak – és most ez a fél arc fordult Sakurai felé.

– Persze, persze – bólintott, szinte önmagának –, az orvosra gondol?

Sakurainak elállt a lélegzete. Kétségtelen, ez a mondat a rossz elbeszélések hatásosnak képzelt fordulata, de az elakadt lélegzet következménye a fulladásos halál, és akkor fuccs a folytatásnak! A Hokkaidóból származó macskajós már többször tanúja lehetett, ahogy a fővegyész ráhangolódott a másik ember bonyolult gondolat-kavargására, és minimális hibaszázalékkal ráérezett a legrejtélyesebb tényekre. De ez mindent felülmúlt.

– Bámulatos...! – dadogta a macskajós, és egy karosszékhez támolygott. Ahogy lerogyott, két vöröses macskakölyök ugrott elő, s máris eltűntek északi irányban.

– Ocsúdjon fel, Akito – biztatta a fővegyész –, megszokhatná, hogy időnként előtolakszom ilyesmivel..., noha olykor melléfogok. Szóval, ez a behemót körorvos, valami Mocsári...

– ...Nagy Kálmán...

– Az, az... Szóval a körorvos kiválasztásánál, úgy tűnik, rossz lóra tettünk.

– Újabb állat? – csodálkozott Sakurai, de a másik leintette.

– Nem! A terv szerint a macskák hordozta vírus átültetődik emberi testekbe... A kísérlethez tehát emberi testre volt szükségünk, így választottuk a doktort...

– De miért épp Mocsárit? Miért ezt a korpulens, izzadó, lajhártestet?!

– Mert körorvos..., érte? Egy körorvos állandóan jön-megy, látogatja a betegeket, tehát kitűnő közvetítő. Az izzadságában helyeztük el a macskamérget... De hát a doktor idő előtt... szóval, nem sikerült.



A két férfi lesújtottan nézett egymásra. A tanácstalanságot és félelmet vágni lehetett a levegőben. A fővegyész egyik kezében tartott lombikból hirtelen zöld-fehér gőzgomoly csapott ki, furcsa, szaggatott sercegés kíséretében.

– A Főnök... – suttogta a kétarcú, és remegő kezében az üveggel a mennyeik nyugalmát tükröző arcélét fordította a lombik szája felé. Sakurai rémülten látta, hogy társa fél arca mennyire ideges.

– Mit mond? – kérdezte türelmetlenül, mert hiába hallgatta feszülten a sercegést, képtelen volt bármit megérteni a hangból.

A fővegyész csendre intette:

– Hallgasson!... – suttogta, és egyik fülkagylóját a lombik nyílása felé billentette.

A japán mégsem állta meg, hogy ugyancsak suttogva megkérdezze:

– Miért nem telefonon...?!

– Értem, Főnök – szólt az üvegbe a fővegyész, majd a zsebéből előkapott parafadugóval bezárta a nyílást. Magyarázat helyett azonban meglepő természetességgel kérdezte:

– Hozott valamit?

– Csak a patikust sikerült... – rezzent fel Sakurai.

– Vonattal jöttek?

– Egy ideig, aztán levitáltatni kellett...

– Fog ez menni! – dörzsölte kezét a fővegyész, miután a lombikot visszahelyezte az állványra. Majd Sakuraihoz fordult:

– Azt kérdezte, miért nem telefonon. Tudhatná, hogy a telefonvonalakat ellenőrzik... a kínaiak... Ha csak annyit mond a telefonba, hogy „hu”, abban a pillanatban hallják Sanghajban, átvilágítják, szétszedik, összerakják, felhasználják, hasznosítják. Ezt a luxust nem engedhetjük meg magunknak. Ezért kellett a kommunikációt vegyi útra terelni... A gőz és a hangrezgés szintézisével a hajszálcsövességi kommunikáció megvalósítható... Sokat dolgoztam ezen!

– Mit mondott a Főnök? – makacskodott a japán.

A fővegyész legyintett:

– Úgysem értené... Különben is, az adás nem volt tiszta... recsegett... A gőzzel lehet valami... Na, hozza be a patikust, lássuk, mire megyünk vele!

kép | shutterstock.com